

HỒI 90

HỌA BẤT ĐƠN HÀNH

Dứng trước chàng là một lão bà cổ quái, vẻ xấu xí đó khiến ai nhìn thấy cũng phát lạnh run, trên mặt nổi u nổi cục, tóc bạc phủ lò xo, lông lánh đôi mắt sáng ngời hào quang. Nhìn vào lão bà đó ta phải thầm phục là người có một công lực thâm hậu.

Thần Châu Nhất Xú nhìn đắm đắm vào mặt Hoàng Thượng Chí một lúc lâu mới nói:

- Thằng bé! Ta xấu lắm phải không?
- Không sai! Xấu kinh khủng, nhưng...
- Nhưng sao?

Hoàng Thượng Chí nghiêm giọng đáp:

- Bề ngoài của con người không thể tiêu biểu được sự xấu tốt trong lòng họ!
- Mi muốn nói cái xấu tốt của nội tâm, cũng là sự thiện ác của mỗi người phải không?
- Phải!

Thần Châu Nhất Xú lại cười hì hì, hỏi:

- Nếu vậy mi xem ta có nhiều thiện ý không?
- Xin lỗi, điều này vẫn bối không thể trả lời được, vì đối với cuộc đời của lão tiên bối, vẫn bối hoàn toàn chẳng biết gì cả!
- Ha!... Ha!... Ha!... Thằng bé này lâu lâu nói một câu nghe được! Ha! Ha!...

Bà cười ngất ngưỡng khiến cho những thớ thịt trên mặt bà rung động liên hồi, càng tăng thêm vẻ rùng rợn khủng khiếp.

Lúc đó Bắc Cực Lão Nhân râu tóc dựng ngược, sừng sững đi vào, quát hỏi:

- Thần Xú! Người thấy lời thằng bé này có lý hay không? Người là một người thật tàn nhẫn.

Thần Châu Nhất Xú giận dữ thét:

- Lão quỷ! Mi phải trả lại mạng của con gái ta đây!

Bắc Cực Lão Nhân nghiêng răng trợn mắt, nói:

- Thần Xú! Con gái của người lại không phải là con gái của ta sao?...

- Câm miệng! Mi không tìm lại được Hồng Nhi thì đời này đừng có hàng giáp mặt với ta.

Có vẻ nhượng bộ, Bắc Cực Lão Nhân trầm trầm nói:

- Có ngày nào mà tôi không lặn lội tìm nó đâu. Nhưng trời cao đất rộng người cũng phải để thư thả chứ. Ta nào phải thần tiên gì đâu có thể đoán ra được nó ở nơi nào!

Trề môi khinh bỉ, Thần Châu Nhất Xú lạnh nhạt hừ một tiếng nói:

- Đem con gái vào giang hồ để lịch duyệt, lại để nó đi đâu mất. Người cũng khá khôn lanh đấy chứ!

Trước cử chỉ khinh bỉ ngạo mạn lẫn mỉa mai cay độc của Thần Châu Nhất Xú, Bắc Cực Lão Nhân không thể nén được tức giận. Lão quát mắt, cao giọng nói:

- Bà Xú! Tính tình của Hồng Nhi thật chẳng khác người chút nào cả! Người cứng nó để nó muốn làm gì thì làm, không chịu nghe ai cả. Sự mất tích của con gái, người cũng phải chịu một trách nhiệm quan trọng, chứ đừng trách ta.

Thần Châu Nhất Xú giậm chân quát lớn:

- Lão quỉ! Mi rút đi cho khuất mắt ta!

Hoàng Thượng Chí đứng khoanh tay nhìn cặp vợ chồng này đấu khẩu, lòng mãi cười thầm, chàng thầm nhủ:

- Là người quái, tình ái càng quái hơn! Vợ chồng gì mà đối đãi với nhau chẳng khác nào kẻ tử thù. Qua lời đối đáp của họ, có lẽ cặp vợ chồng già này gây lộn với nhau là vì con gái bị mất tích...

Nào có chịu kém vợ, Bắc Cực Lão Nhân cũng thét vang như sấm:

- Thần Xú! Tại sao người núp mãi trong tuyết động này? Tại sao người không chịu ra giúp ta tìm con gái? Người chỉ được cái miệng lấu lấu chứ thật ra người nào có thương yêu gì Hồng Nhi?

Thần Châu Nhất Xú trầm giọng đáp tỉnh bơ:

- Con gái là do người đem đi, chứ nào phải ta mà người bảo ta đi tìm? Mi mà tìm không ra nó thì chớ trách ta bạc bẽo!

Bắc Cực Lão Nhân nạt lớn:

- Nhưng nó là con gái của hai chúng ta kia mà! Thật chẳng tìm đâu được một người đàn bà như người được nữa cả...

Lão chưa dứt lời thì Thần Châu Nhất Xú đã quát lớn:

- Cút đi cho khuất mắt, đừng có đứng đó cà rà mãi mà mất xác đó.
- Ta ở lại đây chắc rồi!

Trước thái độ ương ngạnh của Bắc Cực Lão Nhân, Thần Châu Nhất Xú tức khí hừ một tiếng rồi đánh ra hai chưởng. Hai chưởng này bà đã dùng toàn lực đánh ra, sức mạnh có thể bài sơn đảo hải. Bắc Cực Lão Nhân đâu dám ra tay chống đỡ, lão hậm hực giậm chân một cái, nhảy bay ra ngoài cửa động.

Khi ấy Hoàng Thượng Chí mới bước tới trước mặt Thần Châu Nhất Xú, chấp tay chào bà ta rồi nói:

- Lão tiên bối! Văn bối có một điều cần nói!
- Điều gì?

Hoàng Thượng Chí nghiêm mặt đáp:

- Văn bối chịu ra công sức tìm lại lệnh ái!
- Mi muốn lấy đó làm điều kiện trao đổi Tục Mệnh Kim Đơn chẳng?
- Văn bối có ý như vậy!

Xa đôi mắt tinh quái nhìn ngay mặt Hoàng Thượng Chí, Thần Châu Nhất Xú hỏi:

- Mi có chắc chắn là tìm ra được con gái của ta không?

Hoàng Thượng Chí tha thiết nói:

- Điều đó thật khó mà nói trước được. Nhưng văn bối sẽ tận lực tìm kiếm thì chắc không đến nỗi nào không gặp được.
- Đừng nói chuyện qua đường.
- Ta cho mi kim đơn mà mi lại chưa chắc tìm được con gái ta thì ai đại gì ưng thuận.

Vì tha thiết với mạng sống của Ngô Tiểu My nên Hoàng Thượng Chí nén giận, đáp:

- Lão tiên bối đã quá coi thường văn bối rồi! Văn bối là chưởng môn của một phái, đâu lại hứa càng sao?
- Mi nói thế là ta sẽ chịu đem Tục Mệnh Kim Đơn cho mi sao?

Nghe bà ta nói thế, Hoàng Thượng Chí cảm thấy có cái gì ghèn ghèn nơi cổ họng, mặt biến sắc, chàng cao giọng nói:

- Chịu hay không là do nơi tiền bối. Còn Tục Mệnh Kim Đơn, thì chỉ vì cần cứu một mạng sống, vẫn bối nhất định phải có nó.

Đôi mắt đột nhiên lóe ra những tia sáng rùng rợn, Thần Châu Nhất Xú trầm giọng nói:

- Thằng bé! Có đâu ta không cho mà mi dám đoạt lấy sao?

Hoàng Thượng Chí khẽ cười lạnh nhạt, đáp:

- Cầu xin mà không được thì chỉ có cách đoạt lấy chứ biết làm sao hơn.

Thần Châu Nhất Xú trợn đôi mắt sáng quắc nhìn chàng như khinh khi, hỏi:

- Thằng nhỏ! Mi tự tin có thể làm được việc ấy?

- Việc đã buộc như vậy thì không thể không làm.

- Mi đừng có quá cuồng tín, với công lực của mi, chưa chắc lấy được đâu!

- Vẫn bối đâu có ý nói như vậy.

Bỗng nét mặt nghiêm trọng lạnh lùng của Thần Châu Nhất Xú biến mất. Bà ta Ha ha cười một lúc, như điên như dại. Hoàng Thượng Chí chưa biết chuyện gì thì bà ta đã nói:

- Thằng bé! Ta đồng ý cho mày Tục Mệnh Kim Đơn, còn về việc tiểu nữ của ta, mi cứ để ý tìm trong giang hồ là được rồi, không cần lấy đó làm điều kiện trao đổi nữa.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên vô cùng! Quyết định của bà ta thật quá bất ngờ và kỳ quái không thể nói được, chàng liền dịu giọng nói:

- Vẫn bối xin tạ ơn tiền bối đã tặng thuốc! Còn về việc tìm lệnh ái, vẫn bối đã nói thì sẽ hết sức tìm kiếm, bất cứ vẫn bối có chết sống cách nào cũng sẽ thực hiện cho được lời hứa đem lệnh ái về cho tiền bối.

Khẽ gật đầu, Thần Châu Nhất Xú nói:

- Ta nhận lấy mỹ ý của mi!

Hoàng Thượng Chí vui vẻ hỏi:

- Xin tiền bối cho biết qua tuổi tác, và nét mặt của lệnh ái!

Quay mình chỉ vào bức tranh thiếu nữ trên vách đá, bà nói:

- Người trong tranh đó chính là tiểu nữ của ta.

Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên trở mắt nhìn Thần Châu Nhất Xú, thầm nghĩ:

- Quái dị! Một người mẹ xấu như ma quỷ, lại sanh ra một đứa con đẹp tựa tiên nga thế này. Thật chẳng làm sao mà nghĩ ra được sự xếp đặt của tạo hóa.

Như còn chưa tin ở thánh giác của mình, chàng hỏi lại:

- Đây là họa tượng của lệnh ái?

- Không sai! Ta đã họa nên bức tượng này, cách đây năm năm để cho vơi bớt nhớ nhung trong lúc vắng nó. Tên nó là Đinh Hồng mất tích đã mười năm rồi, hiện nó đã được hai mươi sáu tuổi.

- Vẫn bối nhớ kỹ những điều ấy!

Khẽ gật đầu, Thần Châu Nhất Xú đưa tay vào bao lấy ra một bình sành nhỏ rồi trao cho Hoàng Thượng Chí, nói:

- Lấy đi! Trong bình sành có viên Tục Mệnh Kim Đơn mà mi đang cần đấy.

Hoàng Thượng Chí run run đưa tay đỡ lấy chiếc bình sành, thầm nói:

- Muội muội ơi! Mạng em có thuốc cứu rồi!

Tiếp đó, Thần Châu Nhất Xú phát tay, nói:

- Bây giờ mi có thể đi được rồi?

Hoàng Thượng Chí cúi đầu thi lễ, nói:

- Đa tạ tiền bối vẫn bối xin cáo từ!

Nói rồi chàng quay mình, bước ra cửa động...

Kỳ hạn bảy ngày lưu mạng Ngô Tiểu My chỉ còn lại có ba. Trong ba ngày đó chàng phải về đến Xả Thân Nghiêm, nếu không thì mạng của Ngô Tiểu My chẳng còn sống được nữa. Vì vậy khi xuống khỏi Thượng Sơn rồi chàng liền dùng tuyệt đỉnh khinh thân đi vun vút.

Bất kể mệt nhọc, chàng chạy suốt một ngày đêm thì về đến nơi chôn Trương Thiếu Côn.

Còn ở xa xa, chàng đã thấy có nhiều bóng người thấp thoáng nơi mộ của Trương Thiếu Côn.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, thầm nhủ:

- Bọn người nào ở nơi mộ của Thiếu Côn? Phải chăng lại là bọn Thiên Tề Giáo?...

Thắc mắc xáo trộn trong đầu óc chàng tự nhiên chậm bước lại.

Thình lình có một bóng người nhảy rơi ngay trước mặt chàng cúi đầu, nói:

- Đệ tử tham kiến chưởng môn!

Người mới đến đó là Hắc Yêu Thảm Gia Kỳ. Hoàng Thượng Chí ngạc nhiên, quắc mắt nói:

- Khỏi cần! Tôi đã bảo hai người đến Xả Thân Nghiêm sao bây giờ lại ở đây?

- Đệ tử đã đến đó rồi!

Một ý tưởng bất thường vụt qua óc, Hoàng Thượng Chí vội hỏi:

- Ngô cô nương thế nào rồi?

Hắc Yêu Thảm Gia Kỳ lo ngại đáp:

- Khi phu phụ đệ tử đến Xả Thân Nghiêm, thì nơi đó đã bị đốt phá thành một khoảng đất trống rồi!

Hoàng Thượng Chí kinh hoàng, thân hình lắc lư muốn ngã, đầu óc choáng váng. Tin đó đến với chàng giữa lúc này thật chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Chàng đã cực khổ muôn phần mới tìm được Tục Mệnh Kim Đơn, không ngờ lại có biến cố xảy ra đột ngột như vậy! Với thân bị thương gần chết của Ngô Tiểu My, mà bị cái thảm biến này thì chắc là không còn mong gì còn sống sót được.

Chàng cố đè nén sự lo âu trong tâm thần, hỏi Thảm Gia Kỳ:

- Tổng Đàn của Bát Nghĩa Bang đã bị phá hủy hết rồi sao?

- Phải! Đệ tử ân hận chẳng làm tròn mệnh lệnh của chưởng môn!

Hoàng Thượng Chí nhẹ giọng nói:

- Không phải lỗi tại các người! Các người có biết ai đã phóng hỏa không?

- Theo lời Thất Hồn Nhân thì do Thiên Tề Giáo làm ra!

Hoàng Thượng Chí tức giận nghiến răng, nói:

- Thất Hồn Nhân đã nói như vậy sao?

- Phải! Khi vợ chồng đệ tử lên đến đó thì Thất Hồn Nhân cũng lên đến nơi ngay.

- Bây giờ Thất Hồn Nhân đi đâu rồi?

- Ở nơi mộ đằng kia! Bà ta...

Hoàng Thượng Chí hỏi giật:

- Bà ta làm sao?

Cúi đầu buồn buồn, Hắc Yêu Thẩm Gia Kỳ đáp:

- Bà ta đem thi thể của con gái là Hữu Tâm Nhân đến đó.

Cảm thấy như sét đánh ngang tai, Hoàng Thượng Chí kinh hoàng, lùi lại ba bước lớn, run run nói:

- Thi thể của Hữu Tâm Nhân?

- Đúng vậy!

- Nàng chết rồi sao?

- Phải.

Hoàng Thượng Chí phóng mình chạy bay lại bên nắm mộ của Trương Thiếu Côn.

Trước mắt, Thất Hồn Nhân vẫn bịt mặt trong tay bông cái xác cứng đờ của Thất Hồn Nhân, mắt đăm đăm nhìn tấm mộ bia. Bà đứng bất động nơi đó như một tượng đá, chẳng nói một lời...

Vừa thấy Hoàng Thượng Chí, Bạch Yêu Phùng Oanh Oanh vội bước tới trước chấp tay thi lễ, nói:

- Tham kiến chưởng môn nhân!

Hoàng Thượng Chí khẽ xua tay, bước vội lại trước mặt Thất Hồn Nhân, cất giọng run run gọi:

- Tiền bối!

Tuy nói là mẹ con của Thất Hồn Nhân làm việc rất bí ẩn, khó hiểu, nhưng ơn đức của hai người đối với chàng có thể nói là nặng tựa thái sơn, nên trước cái chết của Hữu Tâm Nhân, Hoàng Thượng Chí không khỏi bồi hồi xúc động.

- Con!...

Thất Hồn Nhân khẽ đáp một tiếng, giọng khô khan nghẹn ngào như người nói trong mơ. Hiển nhiên là con người thần bí này đang lâm vào cảnh bi ai cực độ.

Mắt nhìn sững vào Hữu Tâm Nhân nằm trong tay Thất Hồn Nhân, đây là lần đầu tiên Hoàng Thượng Chí thấy được dung nhan của nàng. Sắc đẹp của nàng nào thua gì Đông Phương Huệ và Ngô Tiểu My, nhưng nàng đã chết rồi!

Tiếng nói của Thất Hồn Nhân lại nghẹn ngào vang lên:

- Con! Có phải là con đã chôn cất Côn nhi chăng?

Hai tiếng Côn Nhi thoát ra từ miệng Thất Hồn Nhân khiến Hoàng Thượng Chí giật mình kinh ngạc. Tại sao bà ta lại gọi Trương Thiếu Côn là Côn Nhi?

Tuy thắc mắc nhưng chàng cũng không kịp truy vấn, vội gật đầu đáp:

- Phải! Vãn bối đã chôn cất cho Thiếu Côn.

- Nó có đưa cho con vật gì không?

Lại một phen ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí đáp lời:

- Có! Thiếu Côn đã đưa cho vãn bối một bao giấy. Nhưng làm sao tiên bối biết được?

Chẳng đáp câu hỏi của chàng, Thất Hồn Nhân nhìn mộ bia của Trương Thiếu Côn, lẩm bẩm nói:

- Côn nhi! Con hãy an giấc đi! Con đã làm tròn bổn phận rồi, linh hồn của cha con nơi cực lạc cũng đã vui mừng không ít.

Lòng Hoàng Thượng Chí nổi lên không biết bao nhiêu nỗi hoài nghi, chàng kích động nói:

- Tiên bối! Người thật là ai?

Thất Hồn Nhân không đáp, mà lại bảo:

- Con! Hãy đào mả lên đi!

Trố mắt kinh hoàng nhìn Thất Hồn Nhân, Hoàng Thượng Chí hỏi lại:

- Đào mả?

Thất Hồn Nhân gật đầu thay cho câu đáp, Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Việc này... việc này... tại sao vậy?

Thất Hồn Nhân thở dài, nói:

- Đào mả của Côn nhi để hoàn thành tâm nguyện chưa dứt của muội muội con!

Hoàng Thượng Chí càng thêm ngạc nhiên, chẳng hiểu ắt giáp gì cả, trợn mắt nhìn Thất Hồn Nhân một lúc lâu mới hỏi:

- Ai là muội muội của vãn bối?

Đôi mắt buồn bã của Thất Hồn Nhân nhìn lên thi thể của Hữu Tâm Nhân, bà nhẹ than một tiếng:

- Tức là nàng đây!

Cơ hồ không tin lấy tai của mình Hoàng Thượng Chí thăm hỏi:

- Nàng là muội muội của mình sao? Mà nàng là con gái của Thất Hồn Nhân nếu vậy thì Thất Hồn Nhân là gì của mình?

Chàng tự hỏi mà không làm sao giải đáp được. Chàng lại vụt nghĩ:

- Hay là bà ta thấy con gái chết rồi nên nói bậy chẳng? Ngày thường bà ta xem mình như con ruột. Đúng, mình xưng Hữu Tâm Nhân bằng muội muội cũng được vậy.

Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn nhịn không được, hỏi:

- Nàng là muội muội của văn bối sao?

- Đúng vậy!

- Tiền bối đúng thật là mẫu thân của nàng chứ?

- Không sai!

Hoàng Thượng Chí lại hỏi gần:

- Mẹ ruột chứ?

- Dĩ nhiên là mẹ ruột.

- Như vậy sao có thể...

Chàng còn đang ngập ngừng thì Thất Hồn Nhân đã chặn lời, bảo:

- Con! Chôn cất cho muội muội con xong đã rồi có gì hãy nói sau!

- Cùng chôn chung một mộ với Côn đệ sao?

- Ừ!

- Văn bối thực chẳng hiểu thế nào cả! Tại sao lại có sự lạ lùng?

Thất Hồn Nhân buồn bã nói:

- Hai chúng nó đáng là một đôi, nhưng lại trước sau bị chết cả! Ôi! Hãy để cho chúng nó được gần nhau khi chết, đó cũng là một an ủi cho linh hồn chúng nó trong cõi bất diệt!...

Gật đầu một cách buồn rầu, trong mắt của chàng đã long lanh hai giọt lệ, Hoàng Thượng Chí gọi Hắc Bạch Song Yêu đào mả của Thiếu Côn lên...

Thi thể lạnh ngắt của Thiếu Côn lại hiện ra dưới lòng huyết lạnh lẽo đó. Hai hàng nước mắt của Hoàng Thượng Chí từ rơi xuống đất, từ mộ Thiếu Côn bốc lên.

Thất Hồn Nhân bi thảm kêu lên một tiếng Côn nhi, rồi thân hình lắc lư muốn ngã!

Cây rừng im phăng phắc...

Mặt trời ẩn vào vành mây trắng trông buồn lạ.

Đất trời sầu thảm chứng kiến cuộc mai táng đôi thiếu niên nam nữ xấu số...

Chôn cất xong xuôi, trên mộ bia của Trương Thiếu Côn được khắc thêm vào tên của Hoàng Thượng Hương nữa.

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc nhìn sững vào ba chữ “Hoàng Thượng Hương”, lòng không sao phân biệt được nổi bi thương, kinh hoàng...

Hoàng Thượng Hương! Chỉ khác với tên của chàng có một chữ cuối cùng thôi. Chàng thầm nhủ:

- Nàng thật là em ruột của mình sao? Nhưng sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông chưa từng nhắc qua việc mình có em ruột mà!...

Chàng còn miên man trong ý tưởng bàng hoàng kinh ngạc thì Thất Hồn Nhân đột nhiên quay lại, hỏi:

- Con! Con có biết hung thủ giết hại chúng nó là ai không?

Chàng cảm giận đáp:

- Côn đệ đã chết bởi tay của Thiên Tề Sứ Giả, còn...

- Không phải vậy đâu!

- Không phải làm sao được, chính văn bối đã chứng kiến cái chết của Côn đệ và giao đấu với bọn Thiên Tề Giáo tại đó, sao tiền bối lại bảo là không phải?

Thất Hồn Nhân thần thờ nói như kẻ cuồng tâm mất trí:

- Tôi! Nên nói là tôi! Chính tôi là hung thủ giết chết hai đứa nhỏ đau khổ này... Tôi là hung thủ... Tôi là...

Tiếng nói của bà mỗi lúc một cao, một ngậy đại khiến Hoàng Thượng Chí phải thẳng thốt kêu lên:

- Tiền bối! Người hãy nghỉ ngơi một lát đi cho tâm hồn lắng dịu, đừng có quá cuồng tâm như vậy!

Nhưng Thất Hồn Nhân vẫn nói, giọng mỗi lúc một bi thương:

- Con! Tôi không phải cuồng tâm, cũng không phải điên khùng gì. Thật đấy! Tôi là hung thủ đã giết chúng nó một cách tàn nhẫn vì kế hoạch của tôi không được chu đáo, không làm được trách nhiệm của người khác giao phó...

Thất Hồn Nhân vẫn miên man trong cơn đau khổ, Hoàng Thượng Chí cũng chẳng lên tiếng khuyên can, vì tư tưởng của chàng vẫn còn lẩn quẩn trên vấn đề Hoàng Thượng Hương có phải là em ruột của chàng không? Chàng cảm thấy giữa chàng và Thất Hồn Nhân phải có một mối liên quan chẳng phải tầm thường. Chỉ là mối quan hệ này quá rắc rối khiến người ta không làm sao có thể nghĩ ra thôi!

Qua một lúc lâu, Thất Hồn Nhân mới ngưng lại tiếng than bi thiết, nói với Thượng Chí:

- Con ơi! Ngô Tiểu My đã mất tích rồi!

Nhắc đến tên Ngô Tiểu My, Hoàng Thượng Chí lại thấy tim mình đập loạn lên trong lồng ngực. Ngô Tiểu My mà có thành vợ chàng là cũng do tay Thất Hồn Nhân tạo nên, chẳng ngờ họa bất đơn hành, bao nhiêu biến cố bi thảm lại xảy ra dồn dập như vậy.

Chàng lại nghĩ rằng đã có Mộ Dung Đại ở bên Ngô Tiểu My thì với thân thủ nàng, Ngô Tiểu My không đến nỗi bất hạnh. Nhưng Tiểu My, lúc chàng đi, thì chỉ còn sống được có bảy ngày nữa, và bây giờ thời hạn đó chỉ còn có một ngày rưỡi nữa thôi, nếu Tiểu My không chết vì đại biến vừa rồi thì nàng cũng chẳng thể sống sót được, vì chàng biết nàng ở đâu mà đem Tục Mạng Kim Đơn đến cứu!

Nghĩ đến đó, gan dạ chàng đứt ra từng đoạn, chua xót vô cùng, chàng than dài, hỏi:

- Tiền bối có thể biết được tung tích của Ngô Tiểu My chăng?

- Rất có thể nàng đã rơi vào tay của Thiên Tề Giáo rồi!

- Lại cũng là Thiên Tề Giáo. Nhưng nàng không thể sống qua được ngày mốt nữa mà! Giờ ta phải làm sao tìm nàng đây?

Thất Hồn Nhân kinh ngạc hỏi:

- Tại sao con lại bảo là nàng không thể sống qua hai ngày nữa?

Nghe bà hỏi thế, Thượng Chí phải nén cơn bi thương mà thuật lại tất cả từ lúc chàng vâng lệnh bà đến Xả Thân Nghiêm rồi Ngô Tiểu My bị trọng thương và chàng đi cầu xin linh đơn, nhất nhất đều thuật lại cho Thất Hồn Nhân nghe cả.

Bất giác, Thất Hồn Nhân run run, nói:

- Con! Nếu như vậy thì nàng nguy quá rồi!

Hoàng Thượng Chí nghiêng răng, cắn hờn nói:

- Tôi thề sẽ đòi lại món nợ máu này cả trăm lần gấp bội mới hả dạ.

Thất Hồn Nhân kích động, nói:

- Con! Không sai! Giờ con đòi nợ máu đã đến rồi.

Quỳ gối xuống trước mặt Thất Hồn Nhân, Hoàng Thượng Chí tha thiết nói:

- Tiền bối! Con muốn tìm cho ra kẻ thù là ai, hung thủ đã sát hại cả Hoàng, Trương hai nhà gần hai trăm mạng sống đó...

- Con! Con đứng lên đi!

- Không, hôm nay tôi nhất định phải xin tiền bối nói cho biết kẻ thù là ai mới được.

Thất Hồn Nhân dịu dàng, nói:

- Hãy đứng lên đi! Tôi đã định nói cho con biết những điều đó từ lâu rồi!

Nghe vậy, Hoàng Thượng Chí mới chịu đứng dậy, nhưng lệ nóng đã chảy tràn trên khuôn mặt đau khổ của chàng rồi...

Trong đôi mắt lóe ra thần quang khiếp người, Thất Hồn Nhân trầm giọng nói:

- Con! Côn Nhi đã giao cho con một vật đó, con hãy đưa cho ta coi trước đã!

Hoàng Thượng Chí cảm thấy rất kỳ lạ! Sự yêu cầu của bà ta, chàng không thể từ chối được. Nhưng Trương Thiếu Côn đã vì vật đó mà phải bỏ mạng thì dĩ nhiên vật đó phải có một sự quan trọng vô cùng. Trước khi chết, Thiếu Côn còn căn dặn chàng phải đưa lại tận tay mẹ hắn, và phải lấy tính mệnh mà bảo vệ lấy, không được làm mất. Những lời đó còn vang vọng bên tai chàng thì dĩ nhiên chàng không thể phụ anh hồn của Thiếu Côn được.

Trước hoàn cảnh này, chàng lúng túng chẳng biết phải xử sự làm sao cho trọn đây?

Thất Hồn Nhân thấy vậy, vội hỏi:

- Con! Có sự gì xảy ra rồi sao?

- Không! Chỉ là... Chỉ là...

- Chỉ là gì?

Chẳng biết làm sao hơn, Thượng Chí đành đáp thật:

- Trước khi Côn đệ chết, nó đã căn dặn là phải tận tay đưa lại cho gia mẫu. Tuy vẫn bối không được biết trong đó đựng vật gì, nhưng vẫn bối không muốn nuốt lời đã hứa với Côn đệ ngay trước mộ của nó!

- Ô!... Nhưng đưa cho tôi xem qua một tí thì nào có quan hệ gì đâu?

Trên nét mặt buồn bã của Thượng Chí lộ vẻ khó chịu vô cùng, chàng chẳng biết phải làm sao cho phải đây! Thất Hồn Nhân lại nói:

- Con! Con không tin tôi chẳng?

Hoàng Thượng Chí cảm thấy thèn thẹn, mặt chàng đỏ bừng, đáp:

- Vãn bối hoàn toàn tin cậy nơi tiền bối! Nhưng, chỉ là... Chỉ là việc này liên quan đến một lời hứa!

Không đòi xem nữa, Thất Hồn Nhân dịu dàng nói:

- Con làm như vậy là đúng đấy. Bây giờ chúng ta đi.

- Đi?

- Không sai?

Hoàng Thượng Chí phân vân chẳng biết mình có nên đi tìm Ngô Tiểu My chẳng? Nhưng nếu tìm nàng thì phải tìm nơi nào đây. Hơn nữa chàng cũng chưa biết là Thất Hồn Nhân bảo chàng đi đâu, nên hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi đâu đây, tiền bối? Có phải tiền bối đã biết được kẻ bắt Ngô Tiểu My chẳng?

Khẽ lắc đầu, Thất Hồn Nhân nhẹ giọng đáp:

- Không phải đi tìm Ngô Tiểu My đâu, vì tôi nào có biết nàng ở đâu mà tìm. Bây giờ chúng ta phải đi đến một nơi quan trọng hơn...

Nghe giọng nói nữa bí mật nữa rõ ràng của bà ta, Hoàng Thượng Chí không chần chờ được, nên lại hỏi:

- Thế chúng ta đi đâu?

Thất Hồn Nhân nghiêm giọng đáp:

- Đến Quỷ Bảo!

Lộ vẻ ngạc nhiên, Hoàng Thượng Chí gấn hỏi:

- Chúng ta còn đến Quỷ Bảo sao?

Thất Hồn Nhân gật đầu, không đáp.

- o O o -